

Richard Pachman

Ztracen v Egyptě

Faraon Nachthareheb

V zámku zarachotily klíče. Filip se posadil na lůžku a napjatě sledoval, kdo vstoupí do cely. Strážce Misch-Re se poprvé usmál na Filipa. Udělal zdvořilé gesto, aby ho Filip následoval. Po cestě chodbami se otevřely dveře, za kterými se objevila zlatem zářící síň, které dominoval zdobený trůn. Filip vstoupil dovnitř. V této místnosti doposud nebyl. Měla jinou atmosféru, než všechny prostory, které doposud navštívil. Po levé straně bylo lůžko s nebesy ze zlaté látky. Na zemi podél stěn stály lampy vydávající intimní světlo. V přítmí seděl na zlatém trůnu Nachthareheb. Misch-Re opustil místnost. Byli tam sami dva.

„Vítej v mé soukromé ložnici, Fí!“

„Ve vaší ložnici? I sem si farao zve návštěvy?“

„Ne, ty jsi výjimka. Výjimečná je i situace, kdy jsem si tě pozval. Nemám již mnoho času a potřebuji s tebou hovořit!“

„Vážím si toho, že velký faraon mě pozval do svého soukromí!“

„Ani velký, a za chvíli ani faraon!“

„Co tím myslíte?“

„Že mé dny jsou sečteny.“

„Takže vy už přesně víte...“

„Ano vím. Udělal jsem vše, co jsem mohl a co jsem měl. Kdybych nyní nevzdal zemi perským vojskům, přišla by zanedlouho znovu a udeřila by větší silou. Zaplatili bychom jen životy našich vojáků. A nejen jejich životy! Peršané nejsou tak vzdělaný národ, jako je ten náš. Myslí si, že tím, že zaberou naše území, se jim bude dařit lépe. Ale vzdělání, morální úroveň národa i božské vedení si nikdo nekoupí ani zlatem, ani válkami, věř mi!“

Nachthareheb se napil ze zlaté číše vína a smutně se podíval na Filipa: „Nechal jsem dnes vyplatit všem vojákům plat na tři roky dopředu, rozpustil jsem své vojsko, všem dělníkům i rolníkům Egypta jsem vyplatil rentu, která vystačí na zajištění jejich rodin na tři generace dopředu. Zbavil jsem se téměř celého královského jmění, abych zajistil ty, kteří ke mě vzhlíželi a pro které jsem byl oporou. Má země otevřela čas svého zániku. Naplnil se osud, ztratily se hodnoty. Lidé přestali věřit v Bohy, kněží si začali myslet, že pro své vlohy, schopnosti a postavení jsou na úrovni Bohů. Lidé ztratili ideály, ztratili víru a já jsem selhal jako vůdce národa, když jsem neodvedl válku s Persií na její území a dopustil jsem, aby se jejich vojska vrátila do Egypta. Naplnil jsem osud mé země. Naplnil jsem úděl posledního faraona. Uzavírám pouť všech mých královských předchůdců. Se mnou odejde i tajemství napojení faraonů na naše Bohy a stvořitele. Po mě nastoupí cizí panovníci, kteří jen prodlouží kóma mého národa. Bylo by mu lépe, kdyby mohl odejít v jediném okamžiku a ne plíživě a pomalu, jako bolestivá nemoc, která stejně skončí smrtí.“

„Jak se vůbec dokážete vyrovnat se skutečností, že se blíží konec vaší nádherné doby?“ zeptal se Filip.

„Ale tebe trápí přece stejná myšlenka, nemýlím-li se!“

„Ano, farao, bojím se, že odevzdáme našim synům a vnukům náš svět jiný, než, jak jsme si ho vysnili a jak jsme ho budovali!“

„Vysnili? Očekávání, že něco bude podle našich představ? Lidé se asi nikdy nenaučí neočekávat, že?“

„A dá se opravdu neočekávat? Vždyť mnohdy očekávání aktivizuje lidskou sílu, tvořivost a odhodlání k tomu, aby se věci daly do pohybu. Co když právě očekávání přináší pokrok?“

„Pokrok k čemu?“

„K vynálezům, ke všemu, co nám pomáhá žít, k lepší budoucnosti!“

„Zítřka tě jistě vyzve Mehtab k tomu, abys viděl svět za zdmi paláce, labyrintu a tvé cely! Myslíš si, že existuje něco ve tvé době, co my tady dnes neznáme?“

„To opravdu netuším!“ pousmál se Filip. „Tedy zřejmě tuším. Vy jste na vrcholu všeho, vědění, vědy, stavitelství, náboženství...“

„Fí konečně chápe? A chápe už konečně, proč to musí skončit?“

„Upřímně, asi nechápu!“

„Protože lidé jsou neponaučitelní a nepokorní. Myslí si, že musí mezi sebou soupeřit, že musí být lepší, než Matka příroda, než Bohové. Ale vše má svůj Božský řád. I dary Země jsou řízeny řádem, který nesmí být porušen. Jinak je člověk potrestán. Potrestán tím, že se musí vrátit na začátek, aby pochopil zákonitosti. Zákonitosti světa! Aby se naučil úctě a pokoře před Bohy, protože oni nás přišli vše naučit a vést. Pokud si jen jeden člověk myslí, že je víc, než Bůh, může zvrátit chod dějin. Může zahubit celé lidstvo, může zahubit jednu velkou epochu lidstva a vrátil lidské pokolení do věku batolete!“

„A může jeden člověk způsobit opak? Tedy osvětu, inspiraci k víře, pokoře před řádem přírody?“ zeptal se Filip.

„Ano. Ten, kdo roznáší světlo! Každá nemoc začíná v hlavě. Pokud člověk chce onemocnět, jeho choroba začne v nejmenším, nejskrytějším a nejslabším místě jeho těla. Odsud se nemoc může rozšířit do celého těla, ale vlastně i do celé společnosti. A platí i opak. Když se člověk chce uzdravit, stačí napravit své myšlení a začít s ozdravením nejposlednějšího místa ve svém těle a myslí. A tak může uzdravit sebe i celou společnost! Každý jeden člověk ovlivní celé lidstvo. Může ho zabít nebo uzdravit. Proč si vlastně myslíš, Fí, že končí tvá doba?“

„Svět je neudržitelný. Místo do chrámů plných víry lidé vodí své děti do míst, kde mohou koupit předměty a potravu. Spotřeba nahradila náboženství!“

„Proto se jednou vrátí světlo, Bohové, stvořitelé! Až budou lidé na konci svých možností, jak prožít šťastně život. Až pochopí, že skutečným smyslem životů je láska, štěstí, mír zbraní i v duši! A zajisté je důležité i zdraví. Jedinců i společností!“

„Zdraví, ano,“ přitakal Filip.

„Pokud je narušena rovnováha na zemi, mohou přijít varování. Matka Země může lidstvo naučit pokoře a úctě. Mohou přijít i nemoci, které postihnou davu. Jen proto, aby se lidé naučili pokoře před přírodou, Matkou Zemí i před Bohy,“ pronesl zamyšleně faraon.

„Nemoci nás dokážou paralyzovat. Dokážou odstavit celý systém života, izolovat jednoho od druhého, kontrolovat krok každého jedince jen proto, aby začal sám od sebe! Aby pochopil, že systém, ani společnost se nezmění, pokud nezačneme sami od sebe. Každý jedinec! A pokud nezahájíme změny v sobě samotných!“

„Začínáš konečně hovořit jako moudrý člověk!“

„Jako světloonoš?“

„Kdopak ti řekl, že jsi světloonoš?“ usmál se Nachtareheb.

„Velký faraon přece ví!“

„Víš. Slyší, naslouchá, vnímá, je si jist, umí rozhodnout, umí zavelet, umí být nejmocnějším světlem společnosti. A umí polknout slzy. Silné světlo přece vždy změní slzy v neviditelnou páru.“

„A velký panovník přece nepláče! Jaké je to být faraonem Egypta?“

Nachtareheb udělal zvláštní věc. Vstal ze zlaté stoličky, gestem přikázal Filipovi, ať se na ni posadí. Filip se plaše pousmál, sedl si opatrně na faraonovo místo. Ten sundal svůj zlatý šátek s nádhernou kobrou a nasadil ho Filipovi na hlavu.

„Tak jaké je to?“

„Být panovníkem přece není jen o tom, kde člověk sedí nebo co nosí na hlavě, ne?“

„Člověk? Myslíš si, že jsem obyčejný člověk?“ pousmál se faraon.

„Obyčejný jistě ne. Jste neobyčejný!“

„S neobyčejnými schopnostmi, které se zdají obyčejné jen mě, mé rodině a mým nejbližším. Někdy bych dal přednost životu běžného úředníka, věř mi!“

„V tom případě by vám vládnul někdo jiný, vy byste ho musel uznávat a nemohl byste rozhodovat o situaci v zemi, kterou milujete!“

Farao se zamyslel: „Máš pravdu. Jsem šťastný, že jsem se narodil v inkarnaci, která mě posadila na faraonský trůn. Která mě přivedla k poslání posledního faraona velkého Egypta.“

„Upřímně, téměř jsem zapomněl během rozhovoru s vámi na to, že oba víme, že se blíží konec,“ zašeptal Filip.

„Co je to konec? Konec je pouze přerod!“

„Vy se nebojíte?“

„Čeho? Že se naplní věštby a mé vize? Transformace přinese nový život. I po smrti nastane nový život! Čeho bych se měl bát?“

„Vy nemáte pocit zodpovědnosti za svůj národ, který, jak říkáte, umírá?“

„Příteli, můj národ nevymře! Jen se přerodí v novou dobu. Lidé žijící na tomto území možná budou časem vypadat jinak, než vypadáme my, možná se rozptýlí do všech světových stran, ale věř mi, v srdci budou nosit naše poselství! Víru ve světlo. Víru v Boha Re, který nad nimi každý den září a hlídá jejich kroky!“

„Mohu se vás zeptat, co vás činí tak klidným a stoickým?“

„Vědomí, že jsem udělal a dělám vše, co mohu. Nemohu plýtvat silami na to, co je nezvratné! Já v rámci svého postavení, svých schopností, svého napojení a svých vizí naslouchám, jak plyne energie a jak plynou zprávy z komnaty moudrosti před tím, než její hlas uhasne na velmi dlouhou dobu. Osud mé země i mé rodiny je v rukou našich stvořitelů! Jsme zřejmě na dlouhou dobu poslední, kteří mají možnost s nimi vědomě komunikovat. Udělali jsme vše pro to, abychom jejich moudrosti využili pro blaho lidu. Já i mí předchůdci. Kdo si neváží darů, které jsou mu dány matkou přírodou a které dostává od našich učitelů z nebe, ten se bude muset vrátit na začátek a naučit se v pokoře a ve víře tomu, že jednou bude hoden toho, aby mu naši učitelé sdělili své vědění a své moudrosti!“

„V knihách, které budou napsány, stojí, že jste naložil svůj cenný majetek a odplul jste do Núbie, kde vaše stopa v historii lidstva končí!“

Nachthareheb se hlasitě rozesmál: „Takto zkreslují vaše knihy skutečnost? Takto jste slovem, které je hlášáno, ovlivňování a manipulování? Takováto je budoucnost lidstva? Vidím, že doba, než se lidé naučí opět naslouchat svým rádcům, přijde až za velmi dlouhou dobu! Ale jedno pravdivé je. Někdo opravdu do Núbie i se svými sluhy a s truhlicemi zlata odplouvá. Náš rozhovor je u konce. Než vstoupí sluneční Bůh Re na svou novou pouť na obloze, musím jít vyprovodit svou manželku na dlouhou cestu do Núbie. Je těžké loučit se s těmi, které má člověk ve svém srdci! Jistě o tom víš své. Až se vrátíš tam, kam patříš, nezapomeň na posledního egyptského faraona světla. Světlo bylo odjakživa spojením člověka s Bohy! Každému z nás koluje v krvi světlo, které nás s nimi i mezi sebou navzájem propojuje. Jen to zapomínáme. Ale šířitelé světla mohou opět zažehnout tyto plameny v nás! Nezapomeň na to! S Bohem Re, příteli. Naplnil se náš čas. Můj i tvůj!“